

Arrest

nr. 67 029 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE NUL loco advocaat H. VERVENNE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. In het jaar 2007 of 2008 leerde u tijdens de trainingen van de worstelclub in Grozny Z. Z. (...) kennen. In 2008 leerde u eveneens zijn zus, Z. Z. (...) (O.V. 6.669.853), kennen die net als u studeerde aan de technische school in Grozny. Op 19 april 2008 vertrok u naar Uglich (Rusland) om bij uw oom te werken en in november 2008 keerde u naar Grozny terug. Pas in het begin van 2009 kwam u opnieuw in contact met Z. Z. (...) en zij vertelde u dat haar broer Z. (...) in mei 2008 spoorloos verdwenen was nadat hij een examen op school had afgelegd. Op 10 maart 2010 bent op traditionele wijze gehuwd met Z. Z. (...) en sindsdien woont u samen met haar en uw oom en zijn gezin in het dorp Lermontov. Op 21 april 2010 werd uw huis bestormd door onbekende gewapende militairen. U werd meegenomen naar een onbekende plaats waar u vragen werden gesteld naar de verblijfplaats van uw schoonbroer Z. (...). Omdat u op 21 april

2010 geen informatie kon geven, werd u geslagen en gemarteld. Op 22 april 2010 werd u vrijgelaten. Op 1 augustus 2010 werd uw huis opnieuw bestormd door gewapende militairen en u werd naar dezelfde plaats meegenomen. Uw Russisch binnenlands paspoort werd door deze personen afgenomen zodat u Tsjetsjenië niet meer kon verlaten. Ook tijdens deze ontvoering werden u vragen over uw schoonbroer gesteld en omdat u wederom geen antwoorden kon geven, werd u geslagen, bedreigd en gemarteld. Indien u binnen een termijn van twee weken uw schoonbroer niet naar de ROVD van Grozny zou brengen of indien u geen verdere informatie zou verschaffen over zijn verblijfplaats, zou u worden vermoord. In de nacht van 2 augustus 2010 bent u op enkele meters van uw huis vrijgelaten en op weg naar huis kwam u uw vrouw tegen. Zij vertelde u dat ook zij op 1 augustus 2010 was ontvoerd en dat zij via een raam had moeten toezien hoe u werd gemarteld. De ontvoerders vroegen uw vrouw welke informatie zij over haar broer had en ook uw vrouw werd met de dood bedreigd. Op 8 augustus 2010 bent u samen met uw vrouw naar uw moeder in Gekhy gereisd. Van daaruit bent u via Sleptsovsk (Ingoesjetië) en Oekraïne naar België gereisd. Op 13 augustus 2010 bent u in België aangekomen en diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, een schoolcertificaat, huwelijksakte, het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw en een schoolattest van uw vrouw.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde Tsjetsjenië te hebben verlaten omdat u naar aanleiding van de verdwijning van uw schoonbroer, Z. Z. (...), werd ontvoerd en mishandeld door gemaskerde gewapende militairen. Indien u tegen de datum van 15 augustus 2010 uw schoonbroer niet naar de ROVD van Grozny zou brengen of indien u hem geen informatie over zijn verblijfplaats kon verschaffen, zou u worden vermoord (CGVS gehoor 9/12/2010 p.12, 17; CGVS gehoor 17/02/2011 p.15, 17). U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië dat u zal worden gedood (CGVS gehoor 1 p.14, 18; CGVS gehoor 2 p.16).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat na een vergelijking tussen de verklaringen van u en uw echtgenote er een vaststelling werd gedaan die afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen op het Commissariaat-Generaal. Zo hebt u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal verklaard dat uw Russisch binnenlands paspoort in de nacht van 1 op 2 augustus 2010 door uw ontvoerders werd afgenomen alsook dat uw smokkelaar vervolgens tijdens de reisweg vanuit Sleptsovsk naar Oekraïne geen enkel document van u bij zich had (CGVS gehoor 1 man p.6, 8-9). Uw echtgenote verklaarde echter tijdens haar eerste gehoor dat zij op 8 augustus 2010 had gezien dat uw paspoort door uw moeder aan de smokkelaar werd overhandigd (CGVS gehoor vrouw 9/12/2010 p.7). Toen uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaringen -zijnde dat uw paspoort op de nacht van 1 en 2 augustus 2010 werd afgenomen en dat u het sindsdien niet meer heeft teruggekregen- gaf zij aan dat zij dat niet weet en bevestigde ze nogmaals dat ze had gezien dat uw moeder de paspoorten op 8 augustus 2010 aan de smokkelaar had gegeven (CGVS gehoor 1 vrouw p.7). Tijdens het tweede gehoor werd echter door zowel u als uw vrouw verklaard dat uw paspoort tijdens uw ontvoering op de nacht van 1 op 2 augustus 2010 effectief werd afgenomen. Bovendien gaven jullie aan dat uw moeder voor u een vals paspoort had geregeld alsook dat dit vals paspoort tijdens de reisweg door uw moeder aan de smokkelaar werd overhandigd. U en uw vrouw stelden ook dat jullie pas na het eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal door uw moeder op de hoogte werden gebracht van het bestaan van het vals paspoort en dit nadat u uw moeder had gebeld om navraag te doen welk paspoorten er door haar aan de smokkelaar op 8 augustus 2010 werden gegeven (CGVS gehoor 2 p. 6; CGVS gehoor vrouw 17/02/2011 p.4). Deze verklaringen worden als voldoende beschouwd om de tegenstrijdigheid opgemerkt tijdens het eerste gehoor (omtrent de aanwezigheid van uw paspoort tijdens de reisweg naar België) op te heffen, doch dient volgende

opmerking in acht te worden genomen. Zo bleek uit de verklaringen van u en uw echtgenote dat uw echtgenote nog voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië door u werd ingelicht dat uw paspoort tijdens de ontvoering in augustus 2010 werd afgenomen (CGVS gehoor 2, p.6; CGVS gehoor 2 vrouw p.4). Dat uw echtgenote tijdens het eerste gehoor een onwetende reactie gaf toen haar werd meegedeeld dat uw paspoort werd afgenomen tijdens de betreffende ontvoering (zie bovenstaande alinea), kan echter als weinig aannemelijk worden aanschouwd. Toen u werd gevraagd hoe het mogelijk is dat uw vrouw tijdens het eerste gehoor niet kon bevestigen dat uw paspoort tijdens de betreffende ontvoering werd afgenomen, zelfs nadat zij op uw verklaringen werd gewezen, gaf u aan dat zij het misschien was vergeten (CGVS gehoor 2 p.6). Ook uw echtgenote verklaarde dat zij het voornoemde feit tijdens het eerste gehoor was vergeten (CGVS gehoor 2 vrouw p.4). Echter, gezien het feit dat de betreffende ontvoering van augustus 2010 dateert en gezien het feit het een belangrijk document betreft, worden de voorgaande verklaringen van u en uw echtgenote als weinig aannemelijk beschouwd. Uit deze uiteenzetting wordt vervolgens besloten dat het Commissariaat-Generaal het vermoeden heeft dat er aangaande uw Russisch binnenlands paspoort essentiële informatie wordt achtergehouden. Hierdoor wordt de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw vrouw aangetast.

Volgende vaststellingen van ongeloofwaardigheid werden eveneens opgemerkt na een vergelijking tussen uw asielverklaringen en die van uw echtgenote. U gaf aan dat u op 21 april 2010 door gewapende militairen in uw onderbroek werd meegenomen en dat u vervolgens van hen in de wagen een trainingspak had gekregen. U voegde hieraan toe dat u niet weet waar ze uw trainingspak vandaan hadden gehaald (CGVS gehoor 2 p.8). Uw vrouw verklaarde echter dat u, vlak voordat u effectief naar buiten werd gebracht, uw ontvoerders zelf had gevraagd om kledij mee te nemen. Volgens uw echtgenote hebt u dus zelf uw kledij meegenomen. Toen uw echtgenote met uw verklaring werd geconfronteerd, kon zij enkel een onwetende reactie aangeven (CGVS gehoor 2 vrouw p.7). Deze verklaring heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aangetast. Ook volgende vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Zo verklaarde u dat u na het eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal door uw echtgenote werd ingelicht over het feit dat de verdwijning van uw schoonbroer Z. (...) door uw schoonvader bij een mensenrechtenorganisatie in Grozny was aangegeven (CGVS gehoor 2 p.13). Echter, uw vrouw kon deze verklaring niet bevestigen. Zo kon zij enkel verklaren dat haar vader de verdwijning van haar broer hoogstwaarschijnlijk bij de politie had gemeld (CGVS gehoor 2 vrouw p.8). Na confrontatie met uw verklaringen, gaf uw echtgenote aan er niet concreet van op de hoogte te zijn dat haar vader een mensenrechtenorganisatie had ingelicht over de betreffende verdwijning (CGVS gehoor 2 vrouw p.8). Deze verklaring is niet afdoende om de opgemerkte inconsistentie op te heffen. Dat uw echtgenote volgens u na het eerste gehoor dergelijk belangrijk aspect aangeeft, maar dan vervolgens op het tweede gehoor niet in staat is om dit betreffende aspect te bevestigen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Er mag immers worden verwacht dat er op het Commissariaat-Generaal eenduidige verklaringen worden afgelegd over het feit of de verdwijning van uw schoonbroer al dan niet bij een mensenrechtenorganisatie werd gemeld.

Aansluitend op de voorgaande vaststelling, dient overigens te worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig weet over de stappen die uw schoonfamilie heeft ondernomen in navolging van de verdwijning van uw schoonbroer in mei 2008. Tijdens uw eerste gehoor gaf u op algemene wijze aan dat de verdwijning van uw schoonbroer bij de politie en alle diensten werd gemeld (CGVS gehoor 1 p.17). Echter, bij uw tweede gehoor stelde u dat u niet weet of de verdwijning van uw schoonbroer ergens werd gemeld alsook dat u niet op de hoogte bent van de stappen die uw schoonouders hebben ondernomen (CGVS gehoor 2 p.13). Dit gebrek aan kennis verklaarde u door het feit dat u in de periode van de verdwijning van uw schoonbroer in Uglich verbleef en dat u bovendien pas in 2009 over de verdwijning werd ingelicht (CGVS gehoor 2 p.13). U voegde hieraan toe dat, vanaf het moment dat u kennis had van de verdwijning, uw schoonfamilie niet wenste geholpen te worden door u (CGVS gehoor 2 p.14). U hebt vervolgens ook nagelaten om u nadien verder te informeren naar de inspanningen van uw schoonouders en dit omdat dat volgens u niet gemakkelijk is in Tsjetsjenië (CGVS gehoor 2 p.13-14). Zo stelde u ook dat het niet de gewoonte is om na het huwelijk contacten te onderhouden met de schoonfamilie (CGVS gehoor 2 p.14). Er dient echter te worden besloten dat dergelijk gebrek aan kennis omtrent dergelijk cruciaal gegeven, zijnde de activiteiten van uw schoonfamilie in navolging van de verdwijning van uw schoonbroer, als niet aannemelijk worden aanschouwd. Van een asielzoeker mag er immers worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar belangrijke aspecten indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Bijgevolg kunnen uw voorgaande verklaringen voor uw gebrekkige kennis over belangrijke elementen van uw asielmotieven, als niet aannemelijk worden aanschouwd. Uw verklaring dat u na het eerste gehoor werd ingelicht over verdere stappen van uw schoonvader, heeft gezien de vaststellingen van bedrieglijkheid die eerder werd uiteengezet, geen enkele invloed op deze conclusie. Overigens verklaarde u dat u niet weet of uw schoonouders in de periode dat u ernstige problemen kreeg omwille van de verdwijning van

Z. (...) in de periode van april 2010 tot augustus 2010- zich toen nog actief bezig hielden met de verdwijning (CGVS gehoor 2 p.14). Dat u zelfs in hoogst bedreigende situaties er niet in bent geslaagd om informatie te verwerven over de activiteiten van uw schoonouders, ondermijnt de geloofwaardigheid van de verklaarde vrees. Er dient hierbij nog te worden toegevoegd dat ook uw echtgenote niet precies weet op welke plaatsen haar vader de verdwijning van haar broer heeft aangegeven (CGVS gehoor 1 vrouw p. 6; CGVS gehoor 2 vrouw p.8-9). Zij gaf voor haar gebrekkige kennis aan dat haar vader haar over dergelijke zaken niets vertelde (CGVS gehoor 2 vrouw p.7-8, 10). U en uw echtgenote hebben over een periode van anderhalf jaar, zijnde van begin 2009 tot augustus 2010, bijna geen informatie verworven over de inspanningen van uw schoonouders. Deze vaststelling ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de aangehaalde vrees. Temeer gezien het feit u sinds april 2010 plots zelf persoonlijk werd geviseerd omwille van uw verdwenen schoonbroer, kan van u en uw echtgenote worden verwacht dat jullie meer moeite hadden gedaan om informatie van uw schoonfamilie te verkrijgen.

Overigens bleek u ook over andere essentiële elementen van uw asielrelaas onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn. Zo hebt u geen idee of uw echtgenote en haar familie in navolging van de verdwijning van Z. (...), zijnde in de periode van mei 2008 tot april 2010, zelf ooit problemen hebben ondervonden (CGVS gehoor 2 p.13, 15). U werd er enkel door uw vrouw van op de hoogte gebracht dat haar vader werd opgeroepen door de politie en papieren diende te ondertekenen, maar over meer concrete informatie beschikt u niet (CGVS gehoor 2 p.13, 15). Ook uw echtgenote kon enkel aanhalen dat haar vader na de betreffende verdwijning door de politie werd ondervraagd, maar ook zij kon hierover geen verdere details verstrekken. Uw vrouw gaf aan dat haar vader dit niet aan haar heeft verteld (CGVS gehoor 2 vrouw p.7, 9). Wederom dient te worden gesteld dat van u en uw vrouw wordt verwacht dat jullie beter op de hoogte zijn van voornoemde feiten. Bovendien gaf uw echtgenote tijdens haar tweede gehoor aan dat ook zij in de periode na de verdwijning van haar broer eveneens door de politie werd ondervraagd. U bleek daar echter niet van op de hoogte te zijn, gezien uw vrouw zelf stelde dat zij het u niet had verteld (CGVS gehoor 2 vrouw p.7). Dat u en uw vrouw elkaar zelfs over dergelijk belangrijke feiten niet inlichten, wordt als weinig aannemelijk aanschouwd. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij/zij niet enkel kennis heeft van essentiële elementen van het asielrelaas, maar deze overigens ook aan zijn/haar partner communiceert. Dit besluit kan overigens ook op de volgende vaststelling worden toegepast. Zo bleek u niet op de hoogte te zijn van het feit of er in navolging van de verdwijning van uw schoonbroer al dan niet een onderzoek werd opgestart en dit terwijl uw vrouw dan weer aanhaalde dat er effectief een onderzoek werd opgestart (CGVS gehoor 2 p.13; CGVS gehoor 2 vrouw p.9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in sterke mate de aannemelijkheid van uw verklaringen en die van uw echtgenote.

Verder werden er doorheen de verklaringen omtrent de eigenlijke omstandigheden van de verdwijning van uw schoonbroer in 2008 nog enkele vaagheden opgemerkt. Zo verklaarde u dat uw schoonbroer in mei of juni 2008 verdween na het afleggen van een test op school (CGVS gehoor 1 p.18; CGVS gehoor 2 man p.10-11). U weet echter niet wat uw schoonbroer studeerde, alsook hebt u geen idee naar welke school hij ging in de periode van zijn verdwijning (CGVS gehoor 1 p.18; CGVS gehoor 2 man p.10-11). Uw echtgenote kon hierover enkel verklaren dat haar broer kort voor zijn verdwijning van school naar een gymnasium was overgestapt, maar meer informatie kon zij eveneens niet verstrekken (CGVS gehoor 1 vrouw p.8; CGVS gehoor 2 vrouw p.9). Dat u en uw vrouw er sinds mei 2008 nog steeds niet in geslaagd zijn op de hoogte te zijn van de plaats waar uw schoonbroer het laatst voor zijn verdwijning werd opgemerkt, wordt als hoogst opmerkelijk beschouwd. Gezien de verdwijning van uw schoonbroer de concrete aanleiding was van de door u verklaarde ingrijpende gebeurtenissen in Tsjetsjenië, kan worden verwacht dat u en uw echtgenote over voornoemde details zijn ingelicht.

Wat uw actuele vrees voor vervolging betreft, dient te worden opgemerkt dat u er eveneens niet in bent geslaagd deze aannemelijk te maken. Zo stelden u en uw echtgenote nog steeds contact te hebben met familie en andere personen in Tsjetsjenië sinds het verblijf België, maar noch u, noch uw echtgenote heeft verder geïnformeerd naar uw actuele problemen in Tsjetsjenië. Voor uw gebrek aan initiatief bracht u de volgende verklaringen aan. Aanvankelijk stelde u dat u tijdens uw telefonische contacten niet over uw problemen sprak omdat de telefoongesprekken door de overheid worden afgeluisterd (CGVS gehoor 1 p.4-5). Voorts gaf u aan dat u er niet aan hebt gedacht om verder te informeren naar uw actuele problemen (CGVS gehoor 1 p.17). Ook verklaarde u dat u niet hebt geïnformeerd naar uw problemen omdat uw familie de problemen wel op eigen initiatief zou melden aan u (CGVS gehoor 1 man p.18). Uw echtgenote gaf aan dat zij tijdens haar contacten met familie in Tsjetsjenië niet heeft geïnformeerd naar actuele problemen omdat zij haar familie niet in problemen wou brengen (CGVS gehoor vrouw 1 p.3-4). Ook worden uw problemen door haar niet telefonisch besproken omdat zowel haar moeder als u haar hebben gezegd dat de telefoongesprekken kunnen worden afgeluisterd (CGVS gehoor 2 p.16; CGVS gehoor 2 vrouw p.3). Ook blijkt uit jullie verklaringen dat jullie sinds het verblijf in België, geen verdere navraag meer hebben gedaan naar de verdwijning van Z. (...).

Zo verklaarde u dat u niet verder heeft geïnformeerd omdat de site via dewelke u in contact staat met uw vroegere klasgenoten door de FSB werd ontworpen (CGVS gehoor 2 p.16). Uw echtgenote stelde dat zij enkel eenmalig via internet het onderzoek naar de verdwijning van haar broer had opgezocht, maar zonder enig resultaat. Daarnaast heeft uw echtgenote geen verdere navraag meer gedaan (CGVS gehoor vrouw 2 p.9-10). Dat u en uw vrouw, ondanks de recente alsook diverse contacten met familie en andere personen uit Tsjetsjenië, geen enkel zicht hebben op de ontwikkeling van uw vervolgingsproblematiek, kan als weinig aannemelijk worden aanschouwd. Ook het gebrek aan informatie over de stand van het onderzoek naar de verdwijning van Z. (...) of over de pogingen die uw schoonouders tot op heden ondernemen in navolging van deze verdwijning, is gezien de regelmaat van en de diversiteit aan Tsjetsjeense contacten weinig aannemelijk (CGVS gehoor 1 p.4, CGVS gehoor 2 p.4, 14; CGVS gehoor 2 vrouw p.9). Het betreffende gebrek aan informatie ondermijnt bijgevolg uw actueel verklaarde vrees voor vervolging.

Vervolgens werden er tijdens het gehoor nog een vaststelling gedaan dat als een gebrek aan medewerking wordt gepercipieerd. Zo dient er gewezen te worden op het feit dat u op het tweede gehoor een USB-stick hebt voorgelegd waarop volgens u internetdata terug te vinden is over de verdwijning van uw schoonbroer. Omwille van praktische redenen werd u uitdrukkelijk gevraagd om een schriftelijke kopie van deze gegevens over te maken aan het Commissariaat-Generaal binnen de opgegeven termijn. U hebt dit echter nagelaten en dit terwijl uit uw verklaringen blijkt dat de nodige inspanningen nochtans geleverd zouden worden (CGVS gehoor 2 p.13). U hebt evenmin enige uitleg verschaft aan het Commissariaat-Generaal over de door u geleverde inspanningen en het resultaat hiervan. Er dient te worden opgemerkt dat er van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij/zij alle belangwekkende (en tevens bruikbare) stavingstukken, die in zijn/haar bezit blijken te zijn, aan het Commissariaat-Generaal overhandigt. Dat u tijdens uw verklaringen verwijzingen maakte naar concrete informatie die op de voorgelegde USB-stick bevindt (CGVS gehoor 2 p.10), maar vervolgens verzaakt aan uw beloofde inspanning om deze mogelijks belangwekkende informatie aan het Commissariaat-Generaal te overhandigen, wordt als een gebrek aan medewerking aanschouwd.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw rijbewijs, een schoolcertificaat, huwelijksakte, het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw en een schoolattest van uw vrouw wijzen niets aan bovenstaande conclusie. Deze documenten bevatten immers enkel informatie aangaande persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw echtgenote alsook gegevens betreffende de opleiding van u en uw vrouw en deze informatie wordt door mij niet betwijfeld.

Als laatste dient nog te worden vermeld dat uit nader onderzoek van het Commissariaat-Generaal, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Z. Z. Z. (...), geboren in 1991 en woonachtig in Grozny, volgens het 'Centrum van opsporing van vermisten' effectief op 21 mei 2008 is verdwenen. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde verdwijning van uw schoonbroer niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij roept in een enig middel de schending in van “de artikelen 48 en volgende” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Voorts beroept zij zich op een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en tevens van de artikelen 2, 3 en 6 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. Ten slotte is zij van oordeel dat er een manifeste beoordelingsfout voorligt. Verzoekende partij gaat hierbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld, zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Betreffende het verweer dat er een schending van artikel 3 EVRM zou voorliggen, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) – artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.4. In verband met de ingeroepen schending van de artikelen 2, 3 en 6 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind benadrukt de Raad dat – daargelaten de vraag of deze bepalingen directe werking hebben – de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en evenmin ertoe strekt de in het Verdrag opgesomde rechten aan de minderjarige zoon van verzoekende partij te ontfangen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekende partij al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. Zonder zich uit te spreken over de eventuele directe werking van voormelde artikelen, is de Raad bijgevolg van oordeel dat een schending ervan niet dienstig kan worden opgeworpen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de kern van het door verzoekende partij geschetste asielrelaas haar schoonbroer Z. betreft, die in 2008 verdween en nog steeds actief wordt gezocht (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 2). Verzoekende partij zou tot

tweemaal toe zijn meegenomen en gefolterd door onbekenden om te weten te komen waar Z. zich tegenwoordig bevond en wat hij deed. Informatie uit het administratief dossier bevestigt dat Z. op 21 mei 2008 spoorloos verdween (stuk 24, deel 2).

Uit de verhoorverslagen blijkt evenwel dat verzoekende partij niet in staat is om de verdwijning van Z. en de daaropvolgende gebeurtenissen ook maar enigszins te duiden. Zo wist zij niet of de verdwijning van Z. bij de autoriteiten, de politie of het gerecht was gemeld en gaf zij aan pas na het eerste verhoor te weten zijn gekomen dat haar schoonvader een mensenrechtenorganisatie had aangesproken om deze onrustwekkende gebeurtenis te melden (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 17/02/2011, p. 13). Evenmin kon zij meedelen of iemand uit haar schoonfamilie ooit was benaderd ten gevolge van de verdwijning van Z. (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 17/02/2011, p. 15) of zelfs – net zoals zij – zou zijn ontvoerd. Zij meende dat haar schoonvader convocaties kreeg die wellicht van de politie kwamen, doch zonder te kunnen specificeren van wie precies en in welke periode. Betreffende de omstandigheden waarin Z. verdween, kon zij enkel meedelen dat hij het laatst werd gezien na het afleggen van een examen en moest zij het antwoord op de vraag naar de school en studierichting van Z. schuldig blijven (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 17/02/2011, p. 11).

Haar echtgenote verklaarde eveneens dat haar man niet van alles op de hoogte is: *“We vertellen alleen niet altijd alles. Het is niet omdat we man en vrouw zijn, dat we elkaar alles vertellen”* (administratief dossier, stuk 7, CGVS verhoor 17/02/2011, p. 7). Zo verkeerde haar man in het ongewisse over het feit dat zij meteen na de verdwijning van haar broer was ondervraagd door een onderzoeker.

De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij zodanig slecht geïnformeerd zou zijn over Z.'s verdwijning en de daaraan gekoppelde feiten. Immers, de door haar opgeworpen vrees valt geenszins te rijmen met de vaststelling dat zij op geen enkele manier kon weergeven welke stappen haar schoonfamilie had ondernomen om deze verdwijning te onderzoeken. Al even ongeloofwaardig is het gegeven dat zij niet in het minst op de hoogte zou zijn van het feit of haar schoonfamilie eveneens met moeilijkheden kampte ten gevolge van Z.'s verdwijning. Indien verzoekende partij zich werkelijk in een uiterst penibele situatie zou bevinden omwille van haar band met Z., kan de Raad er in redelijkheid van uitgaan dat zij veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich grondig te informeren over de concrete omstandigheden van zijn verdwijning en mogelijke gelijkaardige problemen voor Z.'s familieleden teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van haar vrees. Het verweer *“na huwelijk had ik geen contact met familieleden omdat dat niet de gewoonte is bij ons”* (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 17/02/2011, p. 14) vormt een niet aanvaardbaar excuus daar het laten prevaleren van een beweerd gewoonte niet opweegt tegen een inschatting van de ernst van de situatie die als levensbedreigend wordt ervaren.

Evenmin is het geloofwaardig dat de echtgenote van verzoekende partij, die van mening bleek te zijn dat een echtpaar niet alles hoeft te bespreken, zou nalaten om de gebeurtenissen volgend op de verdwijning van haar broer – onder meer haar interview met een onderzoeker en hun contacten met een mensenrechtenorganisatie – aan haar echtgenoot mede te delen daar van echtelingen die op basis van dezelfde asielmotieven finaal besluiten om het land van herkomst te verlaten mag worden verwacht dat zij alle elementen die hun vrees voor vervolging rechtvaardigen samen in overweging hebben genomen en besproken alvorens te besluiten het land te ontvluchten.

Dat verzoekende partij zelf problemen zou hebben gehad om reden van de verdwijning van zijn schoonbroer – een verdwijning die niet ter discussie staat – is gezien de tegenstelling tussen het voorgehouden sterk uitgesproken oorzakelijk verband en de flagrante onwetendheid betreffende de omstandigheden van de verdwijning, de eraan gegeven gevolgen en het eventueel gevisieerd zijn van andere familieleden, volstrekt ongeloofwaardig waardoor haar met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

2.2.6. Betreffende de ter terechtzitting bijgebrachte kopie van de dagvaarding om te verschijnen voor de districtsrechtbank van Urus Martan wijst de Raad erop dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steest aanwezige

mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengt geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door Raad niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er bijgevolg een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Uit de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 24, deel 1) blijkt weliswaar dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Evenmin wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de bemerking dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat voormelde informatie vermeld in de *“Subject Related Briefing”* aangaande de rechtstreekse impact van de nog aanwezige gevechtshandelingen op de Tsjetsjeense bevolking – informatie die haar bekend is en door haar wederom als bijlage bij het verzoekschrift werd toegevoegd – niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 december 2010 en op 17 februari 2011 werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en waar zij werd bijgestaan door haar advocaat en gehoord met de hulp van een tolk die het Russisch machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten, zijnde haar rijbewijs, een schoolcertificaat en haar huwelijksakte en het Russisch binnenlands paspoort en een schoolattest van haar echtgenote wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten bevatten immers enkel informatie aangaande de persoonlijke identiteitsgegevens van verzoekende partij en haar echtgenote alsook gegevens betreffende hun beider opleiding. Deze informatie is geen onderwerp van discussie.

2.2.10. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT